

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

2 iulie 2009 *

În cauza C-343/07,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Corte d'appello di Torino (Italia), prin decizia din 6 iulie 2007, primită de Curte la 25 iulie 2007, în procedura

Bavaria NV,

Bavaria Italia Srl

împotriva

Bayerischer Brauerbund eV,

* Limba de procedură: italiana.

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte de cameră, domnul T. von Danwitz, doamna R. Silva de Lapuerta (raportor), domnii E. Juhász și J. Malenovský, judecători,

avocat general: domnul J. Mazák,
grefier: doamna M. Ferreira, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 18 septembrie 2008,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Bavaria NV și Bavaria Italia Srl, de G. van der Wal și de F. van Schaik, advocaten, precum și de M. Sterpi și de L. Ghedina, avocați;
- pentru Bayerischer Brauerbund eV, de R. Knaak, Rechtsanwalt, precum și de L. Ubertazzi și de B. Ubertazzi, avocați;
- pentru guvernul italian, de domnul I. M. Braguglia, în calitate de agent, asistat de doamna W. Ferrante, avvocato dello Stato;

- pentru guvernul ceh, de domnul M. Smolek, în calitate de agent;
- pentru guvernul german, de domnul M. Lumma și de doamna J. Kemper, în calitate de agenți;
- pentru guvernul elen, de domnii V. Kontolaimos și I. Chalkias, în calitate de agenți;
- pentru guvernul olandez, de doamna C. M. Wissels și de domnul M. de Grave, în calitate de agenți;
- pentru Consiliul Uniunii Europene, de domnul F. Florindo Gijón, precum și de doamnele A. Lo Monaco și Z. Kupčová, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Comunităților Europene, de doamna C. Cattabriga și de domnul B. Doherty, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 18 decembrie 2008,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește validitatea și interpretarea Regulamentului (CE) nr. 1347/2001 al Consiliului din 28 iunie 2001 de completare a anexei la Regulamentul (CE) nr. 1107/96 al Comisiei privind înregistrarea indicațiilor geografice și a denumirilor de origine în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 17 din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului (JO L 182, p. 3, Ediție specială, 03/vol. 38, p. 128) și din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului din 14 iulie 1992 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare (JO L 208, p. 1).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Bayerischer Brauerbund eV (denumită în continuare „Bayerischer Brauerbund”), pe de o parte, și Bavaria NV și Bavaria Italia Srl (denumită în continuare „Bavaria” și, respectiv, „Bavaria Italia”), pe de altă parte, cu privire la dreptul acestora din urmă de a utiliza anumite mărci care conțin cuvântul „Bavaria” în raport cu indicația geografică de origine „Bayerisches Bier”.

Cadrul juridic

- 3 Potrivit articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92:

„(1) Prezentul regulament stabilește normele referitoare la protecția denumirilor de origine și a indicațiilor geografice ale produselor agricole destinate consumului uman prevăzute în anexa II la tratat, dar și a produselor alimentare prevăzute în anexa I la

prezentul regulament și a produselor agricole prevăzute în anexa II la prezentul regulament.

Cu toate acestea, regulamentul nu se aplică nici produselor din sectorul vitivinicol, nici băuturilor spirtoase.

Anexa I se poate modifica în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15.”
[traducere neoficială]

- ⁴ Articolul 2 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92 definește denumirea de origine protejată (denumită în continuare „DOP”) și indicația geografică protejată (denumită în continuare „IGP”) astfel:

„(2) În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

- (a) «denumire de origine»: numele unei regiuni, al unui loc specific sau, în cazuri excepționale, al unei țări utilizat pentru descrierea unui produs agricol sau alimentar:

— originar din această regiune, loc specific sau țară;

- a cărei calitate sau caracteristici sunt în mod esențial sau exclusiv datorate unui anumit mediu geografic cu factorii săi naturali și umani și a cărei producție, prelucrare și preparare au loc în aria geografică delimitată;

(b) «indicație geografică»: numele unei regiuni, al unui loc specific sau, în cazuri excepționale, al unei țări utilizat pentru descrierea unui produs agricol sau alimentar:

- originar din această regiune, loc specific sau țară;

- care posedă o calitate specifică, reputație sau alte caracteristici ce pot fi atribuite zonei geografice respective și a cărei producție și/sau prelucrare și/sau preparare au loc în aria geografică definită.” [traducere neoficială]

5 Potrivit articolului 3 din Regulamentul nr. 2081/92:

„(1) Denumirile devenite generice nu pot fi înregistrate.

În sensul prezentului regulament, prin «denumire devenită generică» se înțelege denumirea unui produs agricol sau alimentar care, chiar dacă se raportează la locul sau regiunea în care acest produs agricol sau alimentar a fost inițial produs sau comercializat, a devenit denumirea comună a unui produs agricol sau alimentar.

Pentru a stabili dacă o denumire a devenit sau nu generică, se va ține cont de toți factorii, în special de:

- situația existentă în statul membru de unde provine numele și în zonele de consum;
- situația existentă în alte state membre;
- legislațiile naționale sau comunitare relevante.

În cazul în care, urmând procedura prevăzută la articolele 6 și 7, o cerere de înregistrare este respinsă datorită unei denumiri devenite generice, Comisia va publica respectiva decizie în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

(2) O denumire nu poate să fie înregistrată ca denumire de origine sau indicație geografică atunci când aceasta coincide cu numele unui soi de plante sau al unei rase de animale și, în consecință, poate induce publicul în eroare cu privire la originea adevărată a produsului.

(3) Înainte de intrarea în vigoare a prezentului regulament, Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, întocmește și publică în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* o listă orientativă, neexhaustivă a numelor produselor agricole și alimentare care intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament și care sunt considerate, în conformitate cu dispozițiile alineatului (1), generice, neputând fi astfel înregistrate pe baza prezentului regulament.” [traducere neoficială]

6 Articolul 13 alineatele (1) și (3) din Regulamentul nr. 2081/92 prevede:

„(1) Denumirile înregistrate sunt protejate împotriva:

- (a) utilizării comerciale directe sau indirecte a unei denumiri înregistrate pentru produse care nu fac obiectul înregistrării, în măsura în care aceste produse sunt comparabile cu cele înregistrate sub această denumire sau în măsura în care această utilizare permite să se profite de reputația denumirii înregistrate;
- (b) utilizării abuzive, imitării sau evocării, chiar dacă originea adevărată a produsului este indicată sau dacă denumirea protejată este tradusă ori însoțită de expresii precum «gen», «tip», «metodă», «stil», «imitație» sau de o expresie similară;
- (c) oricărei indicații false sau înșelătoare privind proveniența, originea, natura sau calitățile esențiale ale produsului, care figurează pe partea interioară sau exterioară a ambalajului, în materialul publicitar sau documentele aferente produsului respectiv, precum și împotriva împachetării produsului într-un ambalaj de natură să creeze o impresie greșită cu privire la originea acestuia;

- (d) oricărei alte practici capabile să inducă în eroare consumatorii cu privire la originea adevărată a produsului.

În cazul în care o denumire înregistrată include numele considerat generic al unui produs agricol sau alimentar, utilizarea acestui nume generic pe produsele agricole sau alimentare corespunzătoare nu se consideră a fi contrară primului paragraf litera (a) sau (b).

[...]

- (3) Denumirile protejate nu pot deveni generice.” [traducere neoficială]

7 Articolul 14 din Regulamentul nr. 2081/92 prevede:

„(1) În cazul în care o denumire de origine sau o indicație geografică este înregistrată în conformitate cu prezentul regulament, cererea de înregistrare a unei mărci care corespunde uneia din situațiile prevăzute la articolul 13 și care se referă la același tip de produse se refuză, cu condiția ca cererea de înregistrare a mărcii să fi fost depusă după data publicării prevăzută la articolul 6 alineatul (2).

Mărcile înregistrate cu încălcarea primului paragraf se anulează.

Prezentul alineat se aplică, de asemenea, atunci când cererea de înregistrare a unei mărci a fost depusă înainte de data publicării cererii de înregistrare prevăzută la articolul 6 alineatul (2), cu condiția ca această publicare să fi fost făcută înainte de înregistrarea mărcii.

(2) În conformitate cu dreptul comunitar, utilizarea unei mărci care corespunde uneia dintre situațiile prevăzute la articolul 13, care a fost înregistrată cu bună-credință înainte de data depunerii cererii de înregistrare a denumirii de origine sau a indicației geografice, poate continua să fie utilizată în pofida înregistrării unei denumiri de origine sau a unei indicații geografice, dacă nu există motive temeinice de anulare sau de revocare a mărcii prevăzute la articolul 3 alineatul (1) literele (c) și (g) și, respectiv, la articolul 12 alineatul (2) litera (b) din Directiva 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre privind mărcile.

(3) O denumire de origine sau o indicație geografică nu se înregistrează atunci când, având în vedere renumele mărcii, notorietatea și durata de utilizare a acesteia, înregistrarea este de natură să inducă în eroare consumatorul cu privire la originea adevărată a produsului.” [traducere neoficială]

8 Articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 prevede:

„(1) În termen de șase luni de la intrarea în vigoare a prezentului regulament, statele membre comunică Comisiei denumirile protejate legal sau, în statele membre unde nu există un sistem de protecție, denumirile consacrate prin uzanță pe care acestea doresc să le înregistreze în temeiul prezentului regulament.

(2) În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15, Comisia înregistrează denumirile prevăzute la alineatul (1), care sunt în conformitate cu articolele 2 și 4. Articolul 7 nu se aplică. Totuși, denumirile generice nu se înregistrează.

(3) Statele membre pot menține protecția națională a denumirilor comunicate în conformitate cu alineatul (1) până la data luării unei decizii cu privire la înregistrare.”
[traducere neoficială]

9 Anexa I la Regulamentul nr. 2081/92 prevede:

„Produsele alimentare prevăzute la articolul 1 alineatul (1)

— Bere;

— [...]” [traducere neoficială]

10 Articolul 1 din Regulamentul nr. 1347/2001 a înregistrat ca IGP denumirea „Bayerisches Bier”.

11 Considerentele (1)-(5) ale acestui regulament prevăd:

- „(1) S-au solicitat informații suplimentare pentru o denumire notificată de Germania în temeiul articolului 17 din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 în scopul asigurării conformității acestei denumiri cu dispozițiile articolelor 2 și 4 din regulamentul menționat. Informațiile suplimentare respective arată că denumirea corespunde articolelor menționate. În consecință, ea trebuie să fie înregistrată și adăugată în anexa la Regulamentul (CE) nr. 1107/96 al Comisiei [...]
- (2) Ca urmare a notificării cererii autorităților germane de înregistrare a denumirii «Bayerisches Bier» ca [IGP], autoritățile olandeze și daneze au informat Comisia despre existența unor mărci utilizate pentru bere, care includ denumirea respectivă.
- (3) Informațiile transmise confirmă existența mărcii «Bavaria», precum și caracterul valabil al acestei mărci. Ținând seama de faptele și de informațiile disponibile, s-a considerat totuși că înregistrarea denumirii «Bayerisches Bier» nu este de natură să înșele consumatorul în ceea ce privește identitatea reală a produsului. În consecință, indicația geografică «Bayerisches Bier» și marca comercială «Bavaria» nu se află în situația menționată în articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92.
- (4) Utilizarea anumitor mărci, de exemplu, marca comercială olandeză «Bavaria» și marca daneză «Høker Bajer», poate să continue, fără a aduce atingere înregistrării indicației geografice «Bayerisches Bier», în măsura în care acestea îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92.

- (5) În conformitate cu articolul 3 din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92, trebuie să se efectueze evaluarea naturii generice a unei denumiri care împiedică înregistrarea sa, luându-se în considerare situația la nivel comunitar în ansamblu. În acest caz anume, în pofida prezenței unor indicii care sugerează că termenii «bajersk» și «bajer», care reprezintă traducerea în limba daneză a denumirii «Bayerisches», devin sinonime ale termenului «bere» și deci un nume comun, nu s-a demonstrat natura generică a denumirii «Bayerisches» sau a traducerilor acesteia în alte limbi și state membre.”

- 12 Considerentul (13) al Regulamentului (CE) nr. 692/2003 al Consiliului din 8 aprilie 2003 de modificare a Regulamentului nr. 2081/92 (JO L 99, p. 1) prevede:

„Procedura simplificată prevăzută la articolul 17 din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 privind înregistrarea denumirilor existente, protejate sau consacrate prin utilizare în statele membre nu prevede dreptul de opoziție. Din considerente de securitate juridică și de transparență, aceasta trebuie să fie eliminată. De asemenea, pentru asigurarea coerenței, trebuie să se elimine perioada tranzitorie de cinci ani prevăzută la articolul 13 alineatul (2) referitoare la denumirile înregistrate în temeiul dispoziției respective, fără a se aduce atingere totuși epuizării perioadei tranzitorii menționate cu privire la denumirile deja înregistrate în cadrul articolului 17 menționat anterior.” [traducere neoficială]

- 13 Articolul 1 punctul 15 din Regulamentul nr. 692/2003 prevede:

„Articolul 13 alineatul (2) și articolul 17 se elimină. Totuși dispozițiile articolelor respective continuă să se aplice denumirilor înregistrate sau celor a căror înregistrare a fost solicitată în temeiul procedurii prevăzute la articolul 17, înainte de intrarea în vigoare a prezentului regulament.” [traducere neoficială]

- 14 Potrivit articolului 3 alineatul (1) din Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92):

„Sunt refuzate înregistrării sau pot să fie declarate nule, dacă sunt înregistrate:

[...]

- (c) mărcile care sunt compuse exclusiv din semne sau indicii putând servi, în comerț, pentru a desemna felul, calitatea, cantitatea, destinația, valoarea, proveniența geografică sau data fabricației produsului sau a prestării de servicii sau alte caracteristici ale acestora;

[...]

- (g) mărcile de natură să înșele publicul, de exemplu, cu privire la natura, calitatea sau proveniența geografică a produsului sau serviciului;

[...]”

15 Potrivit articolului 12 alineatul (2) din Prima directivă 89/104:

„Titularul unei mărci poate fi decăzut din drepturile sale, de asemenea, atunci când, după data înregistrării sale, marca:

[...]

(b) este capabilă, ca urmare a folosirii pentru produsele sau serviciile pentru care aceasta este înregistrată, de către titular sau cu consimțământul lui, să inducă publicul în eroare în primul rând cu privire la natura, calitatea sau proveniența geografică a acestor produse sau servicii.”

Acțiunea principală și întrebările preliminare

16 Bayerischer Brauerbund este o asociație germană având drept scop protecția intereselor comune ale producătorilor de bere bavarezi. Potrivit unui certificat emis de Amtsgericht München, statutul său datează din 7 decembrie 1917. În 1968, Bayerischer Brauerbund era titulara unor mărci colective înregistrate Bayrisch Bier și Bayrisches Bier.

17 Bavaria este o societate comercială olandeză de producere a berii care operează pe piața internațională. Denumită anterior „Firma Gebroeders Swinkels”, această societate a început să utilizeze cuvântul „Bavaria” din 1925 și l-a integrat în denumirea sa în 1930. Bavaria a fost și este titulara mai multor mărci și elemente figurative înregistrate care conțin cuvântul „Bavaria”. Datele de înregistrare cuprind anii 1947, 1971, 1982, 1991,

1992 și 1995. Unele dintre înregistrări au fost reînnoite. Bavaria Italia aparține grupului de societăți Bavaria.

- 18 Denumirea „Bayerisches Bier” a făcut obiectul unor acorduri bilaterale privind protecția indicațiilor de proveniență, a denumirilor de origine și a altor denumiri geografice între Republica Federală Germania, pe de o parte, și Republica Franceză (1961), Republica Italiană (1963), Republica Elenă (1964), Confederația Elvețiană (1967) și Regatul Spaniei (1970), pe de altă parte.
- 19 La 28 septembrie 1993, Bayerischer Brauerbund, de comun acord cu asociațiile Münchener Brauereien eV și Verband Bayerischer Ausfuhrbrauereien eV, a formulat o cerere adresată guvernului german de înregistrare ca IGP în temeiul articolului 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92, care prevede procedura denumită „simplificată”.
- 20 La 20 ianuarie 1994, guvernul german a comunicat Comisiei cererea de înregistrare a IGP „Bayerisches Bier” în temeiul articolului 17 alineatul (1) din regulamentul menționat.
- 21 A existat un schimb de informații considerabil între Comisie și autoritățile germane vizând completarea dosarului, acesta fiind considerat complet la 20 mai 1997.
- 22 Caietul de sarcini definitiv a fost transmis Comisiei prin scrisoarea din 28 martie 2000, fiind excluse cinci tipuri de bere acoperite inițial de IGP care făcea obiectul cererii de înregistrare, întrucât nu erau conforme descrierii din acest caiet.

- 23 Întrucât a considerat întemeiată respectiva cerere, Comisia a prezentat la 5 mai 2000 Comitetului de reglementare a indicațiilor geografice și a denumirilor de origine (denumit în continuare „Comitetul”) un proiect de regulament ce urmărea înregistrarea „Bayerisches Bier” ca IGP.
- 24 Mai multe state membre s-au opus acestei înregistrări. Dezbaterile în cadrul Comitetului priveau două aspecte, și anume, pe de o parte, existența unor mărci care conțineau de asemenea termenul „Bayerisches Bier” sau traduceri ale acestuia și, pe de altă parte, aprecierea că termenul „Bayerisches” sau traducerile sale deveniseră generice.
- 25 După o analiză a întrebărilor adresate (precedată chiar și de o anchetă oficială în toate statele membre în ceea ce privește a doua întrebare), Comisia a concluzionat că argumentele prezentate împotriva înregistrării IGP „Bayerisches Bier” erau neîntemeiate. Un al doilea proiect de regulament a fost, în consecință, prezentat Comitetului la 30 martie 2001. Acesta nu a emis avizul, deoarece majoritatea prevăzută la articolul 15 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 2081/92 nu a fost întrunită.
- 26 Întrucât Comitetul nu a emis prin urmare avizul în termenul acordat, Comisia a transformat proiectul său în propunere de regulament al Consiliului. În consecință, acesta din urmă a adoptat Regulamentul nr. 1347/2001, care înregistrează „Bayerisches Bier” ca IGP.
- 27 Bavaria și Bavaria Italia nu au formulat nicio acțiune împotriva Regulamentului nr. 1347/2001.
- 28 Prin cererea din 27 septembrie 2004 depusă la Tribunale di Torino, Bayerischer Brauerbund, ca urmare a unor inițiative similare luate în alte state membre, a solicitat să se interzică Bavaria și Bavaria Italia să utilizeze versiunea italiană a mărcilor menționate la punctul 17 din prezenta hotărâre, după declararea pe cale incidentală a nulității sau a decăderii lor pentru motivul că se interferează cu IGP „Bayerisches Bier” în sensul

articolelor 13 și 14 din Regulamentul nr. 2081/92 sau, în orice caz, pentru că respectivele mărci conțin o indicație geografică generică și înșelătoare, fiind vorba de o bere olandeză.

29 Întrucât prin Hotărârea din 30 noiembrie 2006 Tribunale di Torino a admis în parte cererea Bayerischer Brauerbund, Bavaria și Bavaria Italia au formulat apel împotriva acestei decizii.

30 În acest context, Corte d'appello di Torino a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Este sau nu este nul Regulamentul nr. 1347/2001 [...], eventual și ca o consecință a nulității altor acte, având în vedere următoarele:

Încălcarea unor principii generale

- întrucât prevederile coroborate ale articolului 1 alineatul (1) și ale anexei I la Regulamentul nr. 2081/92 sunt nule, în măsura în care permit înregistrarea indicațiilor geografice pentru «bere», care reprezintă o băutură alcoolică inclusă (în mod greșit) în anexa I menționată mai sus în categoria «produse alimentare» prevăzută la articolul 1 alineatul (1) și nu este cuprinsă în categoria «produse agricole» prevăzută de anexa I la Tratatul CE și de articolele 32 CE și 37 CE, indicate de Consiliu ca temei juridic pentru adoptarea Regulamentului nr. 2081/92;

- întrucât articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 este nul, în măsura în care prevede o procedură de înregistrare accelerată ce poate limita și afecta în mod substanțial drepturile operatorilor interesați, prin faptul că nu prevede niciun drept de opoziție și că încalcă în mod vădit principiile transparenței și securității juridice, astfel cum apare evident, în special, atât în lumina complexității procedurii de înregistrare a IGP «Bayerisches Bier» în sine, care a durat mai mult de șapte ani între 1994-2001, cât și a recunoașterii exprese cuprinse în considerentul (13) al Regulamentului nr. 692/2003, prin al cărui articol 15 s-a abrogat articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 pentru motivele susmenționate.

Nerespectarea unor condiții de formă

- întrucât indicația «Bayerisches Bier» nu îndeplinește condițiile cerute de articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 pentru a putea fi înregistrată în conformitate cu procedura simplificată prevăzută de această dispoziție, în măsura în care, la momentul formulării cererii de înregistrare, această indicație nu era «protejată legal» și nici «consacrată prin uzanță» în Germania;
- întrucât nici guvernul german, înainte de a prezenta Comisiei cererea de înregistrare, nici Comisia însăși, după primirea cererii, nu au examinat în mod corespunzător îndeplinirea condițiilor de înregistrare a indicației «Bayerisches Bier», contrar jurisprudenței Curții (Hotărârea din 6 decembrie 2001, [Carl Kühne și alții, C-269/99, Rec., p. I-9517]);
- întrucât cererea de înregistrare a indicației «Bayerisches Bier» nu a fost formulată în termen de guvernul german, în conformitate cu prevederile articolului 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92 (șase luni de la intrarea în vigoare a regulamentului), dat fiind că cererea formulată inițial de reclamantă conținea opt indicații diferite, cu posibilitatea unor variații suplimentare și

nedefinite, care au convers spre indicația unică actuală «Bayerisches Bier» numai la mult timp după expirarea termenului final de 24 ianuarie 1994.

Nerespectarea unor condiții de fond

- întrucât indicația «Bayerisches Bier» nu îndeplinește cerințele de fond stabilite la articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 2081/92 în vederea înregistrării sale cu titlul de [IGP], dat fiind caracterul generic al acestei indicații care a desemnat în mod tradițional berea produsă potrivit unei metode de producție specifice, originară din Bavaria, datând din secolul al XIX-lea și care s-a răspândit ulterior în restul Europei și al lumii (fiind denumită «metoda bavareză» pe bază de fermentație la rece) care constituie chiar și în prezent termenul generic pentru bere într-un număr de limbi europene (daneză, suedeză, finlandeză) și care, în orice caz, poate cel mult indica în mod generic și unic «berea produsă în Bavaria germană», cu o tipologie obișnuită printre variantele extrem de numeroase și de diversificate existente, fără ca prin aceasta să se poată identifica vreo «legătură directă» (Hotărârea Curții din 7 noiembrie 2000, [Warsteiner Brauerei, C-312/98, Rec., p. I-9187]) între o calitate specifică, notorietatea sau o altă caracteristică a produsului (bere) și originea sa geografică specifică (Bavaria) și fără a fi în prezența unor «cazuri excepționale» cerute de dispoziția sus-menționată pentru a permite înregistrarea unei indicații geografice care include denumirea unui stat; întrucât, astfel cum s-a indicat în paragraful precedent, indicația «Bayerisches Bier» este o indicație «generică» ce nu poate face, ca atare, obiectul unei înregistrări în sensul articolului 3 alineatul (1) și al articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92;
- întrucât indicația «Bayerisches Bier» nu ar fi trebuit înregistrată în temeiul articolului 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92, din moment ce

«Bayerisches Bier» este «de natură să inducă în eroare consumatorul cu privire la identitatea adevărată a produsului» având în vedere «reputația, renumele și durata utilizării» mărcilor Bavaria [?]

- 2) În subsidiar, în cazul în care [prima] întrebare [...] va fi considerată inadmisibilă sau lipsită de temei, trebuie sau nu trebuie interpretat Regulamentul nr. 1347/2001 [...] în sensul că recunoașterea IGP «Bayerisches Bier» prevăzută de acest regulament nu afectează validitatea și posibilitatea de utilizare a mărcilor anterioare ale terților care cuprind cuvântul «Bavaria».”

Cu privire la procedura în fața Curții

³¹ Prin scrisoarea depusă la grefa Curții la 21 ianuarie 2009, Bavaria și Bavaria Italia au formulat observații cu privire la concluziile avocatului general și au solicitat Curții permisiunea de a depune o replică la aceste concluzii.

³² Este important să se amintească de la bun început că nici Statutul Curții de Justiție, nici Regulamentul de procedură al acesteia nu prevăd posibilitatea ca părțile să depună observații ca răspuns la concluziile prezentate de avocatul general. Pentru acest motiv, potrivit jurisprudenței, o cerere formulată în acest sens trebuie să fie respinsă (a se vedea în special Ordonanța din 4 februarie 2000, Emesa Sugar, C-17/98, p. I-665, punctele 2 și 19, precum și Hotărârea din 15 februarie 2007, Lechouritou și alții, C-292/05, Rep., p. I-1519, punctul 18).

³³ Trebuie adăugat că aceeași concluzie s-ar impune și în ipoteza în care cererea reclamantelor din acțiunea principală ar trebui considerată ca urmărind să obțină redeschiderea procedurii orale.

34 În această privință, trebuie amintit că, din oficiu, la propunerea avocatului general sau la cererea părților, Curtea poate dispune redeschiderea procedurii orale, în conformitate cu articolul 61 din Regulamentul de procedură, în cazul în care consideră că nu este suficient lămurită sau că trebuie să soluționeze cauza pe baza unui argument care nu a fost pus în discuția părților (a se vedea în special Hotărârea din 19 februarie 2002, Wouters și alții, C-309/99, Rec., p. I-1577, punctul 42, și Hotărârea din 16 decembrie 2008, Cartesio, C-210/06, Rep., p. I-9641, punctul 46).

35 Cu toate acestea, Curtea, după ascultarea avocatului general, consideră că, în cazul de față, dispune de toate elementele necesare pentru a răspunde la întrebările adresate de instanța de trimitere și că aceste elemente au făcut obiectul dezbaterilor desfășurate în fața sa.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

36 Prin intermediul primei întrebări, structurată pe mai multe întrebări subiacente, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă Regulamentul nr. 1347/2001 este valid, ținând cont de o eventuală încălcare fie a principiilor generale de drept comunitar, fie a condițiilor de formă sau de fond prevăzute de Regulamentul nr. 2081/92. Întrebările subiacente referitoare la conformitatea cu principiile generale de drept comunitar se raportează la Regulamentul nr. 2081/92 ca temei juridic al Regulamentului nr. 1347/2001.

Cu privire la admisibilitate

- 37 În observațiile prezentate Curții s-a ridicat problema posibilității de a invoca motivele de invaliditate menționate la prima întrebare în fața unei instanțe naționale. În unele dintre aceste observații se susține imposibilitatea de a invoca astfel de motive din cauză că Bavaria și Bavaria Italia sunt vizate în mod direct și individual de Regulamentul nr. 1347/2001 și nu au formulat împotriva acestuia o acțiune în anulare în temeiul articolului 230 CE.
- 38 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, constituie un principiu general de drept comunitar dreptul unui solicitant de a invoca, în cadrul unei acțiuni formulate potrivit dreptului național împotriva respingerii cererii sale, nelegalitatea unui act comunitar care servește drept fundament al deciziei naționale adoptate împotriva celui interesat, chestiunea validității acestui act comunitar putând, în consecință, să fie deferită Curții în cadrul unei proceduri preliminare (Hotărârea din 15 februarie 2001, *Nachi Europe*, C-239/99, Rec., p. I-1197, punctul 35, precum și Hotărârea din 8 martie 2007, *Roquette Frères*, C-441/05, Rep., p. I-1993, punctul 39).
- 39 Totuși, acest principiu general, destinat să garanteze că orice persoană dispune sau a dispus de posibilitatea de a contesta un act comunitar ce servește drept fundament al unei decizii care îi este opozabilă, nu se opune în niciun mod ca un regulament să devină definitiv pentru un particular față de care trebuie să fie privit ca o decizie individuală și care ar fi putut fără îndoială să solicite anularea acestuia în temeiul articolului 230 CE, ceea ce îl împiedică pe respectivul particular să invoce nelegalitatea acestui regulament în fața instanței naționale (Hotărârile citate anterior *Nachi Europe*, punctul 37, și *Roquette Frères*, punctul 40).
- 40 Prin urmare, trebuie stabilit dacă o acțiune în anulare formulată de Bavaria sau de Bavaria Italia în temeiul articolului 230 al patrulea paragraf CE împotriva Regulamentului nr. 1347/2001 ar fi fost fără îndoială admisibilă pentru motivul că acest regulament le-ar privi în mod direct și individual (a se vedea în acest sens

Hotărârea din 12 decembrie 1996, Accrington Beef și alții, C-241/95, Rec., p. I-6699, punctul 15, precum și Hotărârile citate anterior Nachi Europe, punctul 40, și Roquette Frères, punctul 41).

41 În această privință, trebuie subliniat că Bavaria și Bavaria Italia nu pot fi considerate ca fiind indubitabil „vizate direct și individual” în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE de Regulamentul nr. 1347/2001.

42 Astfel, trebuie constatat că regulamentul menționat urmărește să confere produsului „Bayerisches Bier” protecția IGP prevăzută de Regulamentul nr. 2081/92, prin recunoașterea dreptului oricărui operator, ale cărui produse îndeplinesc condițiile prevăzute, de a le comercializa sub respectivul IGP.

43 Or, deși Regulamentul nr. 1347/2001 ar putea afecta situația juridică a Bavaria și a Bavaria Italia, o astfel de afectare nu poate fi considerată ca decurgând în mod direct din acest regulament. Astfel, conform unei jurisprudențe constante, condiția potrivit căreia o persoană fizică sau juridică trebuie să fie vizată direct prin reglementarea comunitară care face obiectul acțiunii impune ca respectiva reglementare să producă în mod direct efecte asupra situației juridice a particularului și să nu lase nicio putere de apreciere destinatarilor care sunt însărcinați cu punerea sa în aplicare, aceasta având un caracter pur automat și decurgând doar din reglementarea comunitară, fără aplicarea altor norme intermediare (a se vedea Hotărârea din 5 mai 1998, Glencore Grain/Comisia, C-404/96 P, Rec., p. I-2435, punctul 41, Hotărârea din 29 iunie 2004, Front national/Parlamentul European, C-486/01 P, Rec., p. I-6289, punctul 34, și Hotărârea din 22 martie 2007, Regione Siciliana/Comisia, C-15/06 P, Rep., p. I-2591, punctul 31).

44 Astfel cum rezultă din simpla lectură a considerentelor (3) și (4) ale Regulamentului nr. 1347/2001, acest regulament consideră valabilă marca anterioară Bavaria și permite continuarea utilizării acesteia, fără a aduce atingere înregistrării IPG „Bayerisches Bier”, cu respectarea condițiilor prevăzute la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul

nr. 2081/92. O eventuală afectare a situației juridice a societăților Bavaria și Bavaria Italia nu poate, aşadar, fi considerată ca decurgând automat din acest regulament.

45 Prin urmare, nu se poate susține că Bavaria și Bavaria Italia sunt indubitabil direct afectate de Regulamentul nr. 1347/2001.

46 Trebuie, aşadar, constatat că o acțiune în anulare introdusă de Bavaria sau de Bavaria Italia în temeiul articolului 230 CE, împotriva Regulamentului nr. 1347/2001, nu este în mod incontestabil admisibilă. Prin urmare, acestea sunt îndreptățite să invoce, în cadrul unei acțiuni formulate potrivit dreptului național, nevaliditatea acestui regulament, chiar dacă nu au introdus o acțiune în anulare împotriva regulamentului în fața instanței comunitare în termenul prevăzut la articolul 230 CE.

Cu privire la pretinsa încălcare a unor principii generale de drept comunitar prin Regulamentul nr. 2081/92 în ceea ce privește domeniul de aplicare și temeiul său juridic

47 Prin această întrebare subiacentă, instanța de trimitere ridică problema validității Regulamentului nr. 2081/92, dat fiind că berea intră în domeniul său de aplicare. În opinia sa, întrucât berea este o băutură alcoolică, nu ar putea fi considerată un „produs alimentar” în sensul articolului 1 alineatul (1) din regulamentul menționat, și nici nu poate figura, prin urmare, în anexa I la acest regulament. În plus, instanța de trimitere exprimă reticențe cu privire la validitatea Regulamentului nr. 2081/92 în măsura în care, berea nefiind cuprinsă printre „produsele agricole” menționate în anexa I la tratat, articolele 32 CE și 37 CE nu ar constitui temeiul juridic adecvat pentru adoptarea acestui regulament.

48 În primul rând, în ceea ce privește asimilarea berii cu un produs alimentar, trebuie constatat că reglementarea comunitară sus-menționată nu definește noțiunea „produs alimentar”. Cu toate acestea, nu există niciun motiv care să justifice excluderea berii din această noțiune.

- 49 Astfel, pe de o parte, este incontestabilă natura alimentară a berii în sensul comun al noțiunii „aliment”. Pe de altă parte, astfel cum guvernul german și Consiliul au subliniat în mod întemeiat, berea este cuprinsă în definiția noțiunii „produs alimentar” menționată de o altă reglementare comunitară, precum articolul 2 din Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 ianuarie 2002 de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației alimentare, de instituire a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară și de stabilire a procedurilor în domeniul siguranței produselor alimentare (JO L 31, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 8, p. 68).
- 50 În al doilea rând, față de argumentul potrivit căruia articolele 32 CE și 37 CE nu ar constitui temeiul juridic adecvat pentru adoptarea Regulamentului nr. 2081/92 dat fiind că berea nu se numără printre „produsele agricole” menționate în anexa I la tratat, trebuie amintit că, în acest sens, Curtea s-a pronunțat deja că o reglementare care contribuie la realizarea unuia sau mai multor obiective prevăzute la articolul 33 CE trebuie adoptată în temeiul articolului 37 CE, chiar dacă, prin faptul că se aplică în esență produselor cuprinse în anexa I la tratat, aceasta vizează totuși în mod secundar anumite produse neincluse în anexă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 noiembrie 1989, Comisia/Consiliul, C-11/88, Rec., p. 3799, punctul 15, și Hotărârea din 5 mai 1998, Regatul Unit/Comisia, C-180/96, Rec., p. I-2265, punctul 134).
- 51 În speță, este cert că Regulamentul nr. 2081/92, pe de o parte, are ca principală finalitate, astfel cum se arată în al doilea considerent, realizarea obiectivelor prevăzute la articolul 33 CE și, pe de altă parte, vizează în esență produse cuprinse în anexa I la tratat. În plus, deși este adevărat că berea nu este expres menționată în această anexă, nu este mai puțin adevărat că majoritatea ingredientelor care intră în compoziția sa sunt menționate, iar includerea sa în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 2081/92 răspunde finalității acestuia din urmă și în special realizării obiectivelor prevăzute la articolul 33 CE.
- 52 În consecință, analiza acestei părți a primei întrebări nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea Regulamentului nr. 2081/92.

Cu privire la pretinsa încălcare a unor principii generale de drept comunitar prin Regulamentul nr. 2081/92 în ceea ce privește procedura de înregistrare prevăzută la articolul 17

53 Prin intermediul acestei întrebări subiacente, instanța de trimitere urmărește să afle dacă articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 este nul, întrucât stabilește o procedură care nu prevede un drept de opoziție.

54 Trebuie subliniat de la început că, deși articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92 prevede în mod expres că articolul 7 din acest regulament nu se aplică în procedura de înregistrare simplificată și, prin urmare, exclude dreptul de a formula opoziție, în cadrul acestei proceduri, al terților interesați în mod legitim prevăzut la articolul 7 alineatul (3), totuși o înregistrare în temeiul acestei proceduri presupune la rândul său ca denumirile să fie conforme normelor de drept substanțial prevăzute de acest regulament (a se vedea Hotărârea din 16 martie 1999, Danemarca și alții/Comisia, denumită „Feta I”, C-289/96, C-293/96 și C-299/96, Rec., p. I-1541, punctul 92).

55 În orice caz, trebuie amintit că în acest sens Curtea s-a pronunțat deja că interpretarea care ar trebui dată articolului 17 din Regulamentul nr. 2081/92 nu presupune în vreun mod ca terții interesați, care și-ar fi considerat lezate interesele legitime prin înregistrarea unei denumiri, să nu poată să se facă auziți și să formuleze opoziție în fața statului membru care a solicitat această înregistrare, în special în temeiul principiilor referitoare la protecția jurisdicțională, astfel cum rezultă din sistemul instituit prin Regulamentul nr. 2081/92 (a se vedea Hotărârea Carl Kühne și alții, citată anterior, punctul 41).

56 Astfel, era posibilă formularea de către acești terți interesați, inclusiv în cadrul procedurii simplificate prevăzute la articolul 17 din regulamentul menționat, a unei opoziții față de cererea de înregistrare vizată.

- 57 Revine instanțelor naționale sarcina de a se pronunța cu privire la legalitatea unei cereri de înregistrare a unei denumiri, potrivit articolului 17 din Regulamentul nr. 2081/92, în aceleași condiții de control prevăzute pentru orice act definitiv care, adoptat de aceeași autoritate națională, este susceptibil să aducă atingere drepturilor conferite terților de dreptul comunitar și, în consecință, de a aprecia acțiunea introdusă în acest scop ca fiind admisibilă, chiar dacă normele de procedură interne nu prevăd această posibilitate în cazuri similare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 decembrie 1992, *Oleificio Borelli/Comisia*, C-97/91, Rec., p. I-6313, punctul 13, precum și Hotărârea *Carl Kühne* și alții, citată anterior, punctul 58).
- 58 În orice caz, trebuie subliniat că, în acțiunea principală, cea mai mare parte a obiecțiilor la înregistrare invocate de Bavaria și de Bavaria Italia în observațiile formulate în fața Curții a fost dezbătută în cadrul Comitetului, cu precădere la propunerea autorităților olandeze în cursul procedurii de înregistrare a IGP „Bayerisches Bier”.
- 59 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia abrogarea procedurii simplificate prin Regulamentul nr. 692/2003 presupune, având în vedere textul considerentului (13) al acestuia, o recunoaștere implicită a nevalidității articolului 17 din Regulamentul nr. 2081/92, nu poate fi susținută în mod valabil.
- 60 Astfel, după cum se amintește în acest considerent, procedura simplificată prevăzută la articolul menționat avea drept scop, în versiunea inițială a Regulamentului nr. 2081/92, înregistrarea la nivel comunitar a denumirilor existente, protejate sau consacrate prin utilizare în statele membre. Această procedură era, așadar, prevăzută doar cu titlu tranzitoriu.
- 61 Având în vedere considerațiile precedente, analiza acestei părți a primei întrebări nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea Regulamentului nr. 2081/92.

Cu privire la pretinsa nerespectare a condițiilor de formă în cursul procedurii de înregistrare a IGP „Bayerisches Bier”

- 62 Prin intermediul acestor întrebări subiacente care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere urmărește să se stabilească dacă Regulamentul nr. 1347/2001 este nul, întrucât, pe de o parte, nici guvernul german, nici Consiliul sau Comisia nu ar fi examinat în mod corespunzător condițiile de înregistrare a IGP „Bayerisches Bier” și, pe de altă parte, întrucât cererea de înregistrare a acestui IGP nu ar fi fost formulată în termen, ținând cont de modificările intervenite ulterior.
- 63 În primul rând, instanța de trimitere apreciază că nici guvernul german, nici Consiliul sau Comisia nu și-au îndeplinit sarcina de a verifica îndeplinirea condițiilor prevăzute de Regulamentul nr. 2081/92 în cursul procedurii de înregistrare a IGP „Bayerisches Bier”.
- 64 În această privință, trebuie amintit că în sistemul instituit prin Regulamentul nr. 2081/92 este vorba despre o competență partajată a statului membru interesat și a Comisiei. Fie că este vorba de o înregistrare care urmează procedura normală, fie de o înregistrare care urmează procedura simplificată, înregistrarea nu poate fi efectuată decât dacă statul membru în cauză a făcut o cerere în acest sens și a comunicat un caiet de sarcini și informațiile necesare pentru înregistrare, conform articolului 4 din Regulamentul nr. 2081/92 (a se vedea Hotărârea Carl Kühne și alții, citată anterior, punctele 50 și 51).
- 65 În temeiul articolului 5 alineatul (5) din Regulamentul nr. 2081/92, statele membre verifică dacă cererea de înregistrare care urmează procedura normală este justificată în raport cu condițiile prevăzute de acest regulament. Astfel, această dispoziție prevede că un stat membru căruia i s-a adresat o cerere de înregistrare în cadrul procedurii normale trebuie să verifice dacă această cerere este justificată și, în cazul în care consideră că întrunește condițiile prevăzute de Regulamentul nr. 2081/92, o va înainta Comisiei. Pe de altă parte, rezultă chiar din dispozițiile articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92 că, înainte de a continua procedura de înregistrare, astfel cum se prevede la articolul 6 alineatele (2)-(4) și la articolul 7 din același regulament, Comisia verifică, printr-o anchetă oficială, dacă cererea de înregistrare întrunește

condițiile menționate. Or, în cadrul unei proceduri simplificate, aplicarea altor principii nu este necesară (a se vedea Hotărârea Carl Kühne și alții, citată anterior, punctul 52).

⁶⁶ Rezultă că decizia de înregistrare ca DOP sau ca IGP a unei denumiri poate fi adoptată de Comisie numai dacă statul membru interesat i-a transmis o cerere în acest sens și că o astfel de cerere nu poate fi făcută decât dacă statul membru a verificat că este justificată. Acest sistem al competenței partajate se explică în special prin faptul că înregistrarea presupune verificarea îndeplinirii unui anumit număr de condiții, ceea ce necesită, într-o mare măsură, cunoașterea aprofundată a unor elemente specifice statului membru interesat, elemente pe care autoritățile competente ale acestui stat sunt cele mai în măsură să le verifice (a se vedea Hotărârea Carl Kühne și alții, citată anterior, punctul 53).

⁶⁷ În acest sistem al competenței partajate, Comisiei îi revine obligația de a verifica, înainte de a înregistra o denumire la categoria solicitată, în special că, pe de o parte, caietul de sarcini care însoțește cererea este conform cu articolul 4 din Regulamentul nr. 2081/92, altfel spus, că acesta conține elementele necesare și că aceste elemente nu sunt afectate de erori vădite și, pe de altă parte, de a verifica pe baza elementelor conținute în caietul de sarcini că denumirea îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 2 alineatul (2) litera (a) sau (b) din Regulamentul nr. 2081/92 (a se vedea Hotărârea Carl Kühne și alții, citată anterior, punctul 54).

⁶⁸ Situația este aceeași în cazul în care, conform articolului 15 din Regulamentul nr. 2081/92, măsurile avute în vedere de Comisie nu sunt conforme cu avizul Comitetului instituit prin articolul menționat sau în cazul în care un astfel de aviz lipsește, iar decizia de înregistrare este adoptată de Consiliu la propunerea Comisiei.

⁶⁹ Ținând seama de considerațiile precedente, elementele invocate de instanța de trimitere trebuie să fie analizate.

- 70 În prealabil, trebuie constatat că, deși Curtea are competența de a analiza respectarea condițiilor prevăzute de Regulamentul nr. 2081/92 de către o denumire înregistrată în temeiul acestui regulament, controlul cu privire la verificarea respectării condițiilor realizată de autoritățile naționale competente aparține exclusiv instanțelor naționale, după cum se menționează la punctele 55 și 57 din prezenta hotărâre.
- 71 În schimb, este de competența Curții să controleze dacă activitatea Consiliului și a Comisiei de verificare a respectării condițiilor prevăzute de Regulamentul nr. 2081/92 a fost îndeplinită în mod corect.
- 72 În speță, din dosar rezultă că sarcina Consiliului și a Comisiei de verificare a fost îndeplinită în mod corect, deoarece indicația „Bayerisches Bier” a fost înregistrată numai după o procedură îndelungată în timpul căreia au fost efectuate examene aprofundate cu privire la respectarea de către indicația menționată a condițiilor prevăzute de Regulamentul nr. 2081/92. În consecință, obiecția invocată de instanța de trimitere nu poate fi admisă.
- 73 În al doilea rând, instanța de trimitere își exprimă rezervele cu privire la validitatea Regulamentului nr. 1347/2001, întrucât cererea de înregistrare a IGP în discuție nu ar fi fost formulată în termen, ținând cont de modificările intervenite ulterior.
- 74 Trebuie constatat de la început, astfel cum s-a precizat la punctul 20 din prezenta hotărâre, că cererea de înregistrare formulată de guvernul german a fost comunicată Comisiei la 20 ianuarie 1994, prin urmare, anterior expirării termenului de șase luni prevăzut la articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92.

- 75 În consecință, trebuie să se analizeze dacă, astfel cum a apreciat instanța de trimitere, validitatea Regulamentului nr. 1347/2001 poate fi pusă în discuție, dat fiind că cererea inițială ar fi fost modificată substanțial în cursul unei perioade de mai mulți ani după expirarea termenului de șase luni.
- 76 În această privință, trebuie amintit că, spre deosebire de articolul 5 din Regulamentul nr. 2081/92, care prevede în mod expres că în procedura normală cererea de înregistrare este însoțită de caietul de sarcini, articolul 17 din același regulament se limitează să impună statelor membre să comunice Comisiei „denumirile protejate legal sau, în statele membre unde nu există un sistem de protecție, denumirile consacrate prin uzanță pe care acestea doresc să le înregistreze”. În aceste împrejurări, articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 nu poate fi interpretat în sensul că impune statelor membre să comunice, în termen de șase luni, versiunea definitivă a caietului de sarcini și a celorlalte documente relevante, astfel încât orice modificare a caietului de sarcini comunicat inițial ar conduce la aplicarea procedurii normale (a se vedea Hotărârea Carl Kühne și alții, citată anterior, punctul 32).
- 77 Pe de altă parte, această interpretare a articolului 17 din Regulamentul nr. 2081/92 este susținută de faptul că statele membre din nordul Europei nu au întocmit de-a lungul timpului registre cu denumirile protejate, protecția fiind asigurată prin legile de sancționare a practicilor de natură să inducă în eroare. Numai de la data intrării în vigoare a Regulamentului nr. 2081/92 a devenit necesar ca aceste state membre să întocmească o listă cu denumirile existente și să stabilească dacă este vorba de DOP sau de IGP. Nu ar fi fost prea realist să li se impună acestor state membre să furnizeze Comisiei, în cele șase luni de la intrarea în vigoare a Regulamentului nr. 2081/92, toate informațiile și documentele indispensabile pentru decizia de înregistrare, ținând cont mai ales de timpul necesar pentru ca părțile interesate să își exercite garanțiile procedurale la nivel național (a se vedea Hotărârea Carl Kühne și alții, citată anterior, punctul 33).
- 78 Așadar, trebuie concluzionat că, într-o cauză precum cea din acțiunea principală, modificarea cererii inițiale de înregistrare după expirarea termenului de șase luni

prevăzut la articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 nu a făcut ca aplicarea procedurii simplificate să fie nelegală.

- 79 Având în vedere considerațiile precedente, analiza acestei părți a primei întrebări nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea Regulamentului nr. 1347/2001.

Cu privire la pretinsa nerespectare a conformității înregistrării IGP „Bayerisches Bier” cu condițiile de fond prevăzute de Regulamentul nr. 2081/92

- 80 Prin intermediul acestor întrebări subiacente care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere își exprimă rezervele cu privire la validitatea Regulamentului nr. 1347/2001, întrucât înregistrarea IGP „Bayerisches Bier” nu ar îndeplini o serie de condiții de fond prevăzute de Regulamentul nr. 2081/92. În primul rând, denumirea în cauză nu ar fi nici protejată legal, nici consacrată prin utilizare în sensul articolului 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92. În al doilea rând, nu ar îndeplini condițiile prevăzute la articolul 2 alineatul (2) litera (b) din același regulament fiind în realitate o „denumire generică” în sensul articolului 3 alineatul (1) și al articolului 17 alineatul (2) din acest regulament. În al treilea rând, denumirea ar corespunde cazului prevăzut la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92.

- 81 În prealabil, trebuie amintit, în primul rând, că legiuitorul comunitar dispune, în materia politicii agricole comune, de o largă putere de apreciere ce corespunde responsabilităților politice pe care i le atribuie articolele 34 CE și 37 CE și cu privire la care Curtea s-a pronunțat în repetate rânduri în sensul că numai caracterul vădit inadecvat al unei măsuri adoptate în acest domeniu în raport cu obiectivul pe care instituția competentă urmărește să îl atingă poate afecta legalitatea unei astfel de măsuri (a se vedea Hotărârea din 5 octombrie 1994, Germania/Consiliul, C-280/93, Rec.,

p. I-4973, punctele 89 și 90, precum și Hotărârea din 13 decembrie 1994, SMW Winzersekt, C-306/93, Rec., p. I-5555, punctul 21).

82 În consecință, controlul Curții trebuie să se limiteze la a verifica dacă măsura în cauză nu este afectată de o eroare vădită sau de un abuz de putere ori dacă autoritatea în discuție nu și-a depășit în mod evident limitele puterii sale de apreciere (Hotărârea din 12 iulie 2001, Jippes și alții, C-189/01, Rec., p. I-5689, punctul 80, Hotărârea din 9 septembrie 2004, Spania/Comisia, C-304/01, Rec., p. I-7655, punctul 23, precum și Hotărârea din 23 martie 2006, Unitymark și North Sea Fishermen's Organisation, C-535/03, Rec., p. I-2689, punctul 55).

83 În al doilea rând, trebuie subliniat că, atunci când se pronunță cu privire la o cerere de înregistrare în temeiul Regulamentului nr. 2081/92, instituțiile comunitare procedează la o evaluare a unei situații economice și sociale complexe.

84 Or, atunci când punerea în aplicare a politicii agricole a Comunității de către Consiliu sau de către Comisie presupune necesitatea evaluării unei situații economice sau sociale complexe, puterea discreționară de care se bucură aceste instituții nu privește exclusiv natura și conținutul dispozițiilor care trebuie adoptate, ci, într-o anumită măsură, și constatarea în acest sens a unor date de bază. În acest context, este admisă posibilitatea Consiliului sau a Comisiei de a se întemeia, după caz, pe constatări globale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 februarie 1996, Comisia/Consiliul, C-122/94, Rec., p. I-881, punctul 18, Hotărârea din 19 februarie 1998, NIFPO și Northern Ireland Fishermen's Federation, C-4/96, Rec., p. I-681, punctele 41 și 42, Hotărârea din 5 octombrie 1999, Spania/Consiliul, C-179/95, Rec., p. I-6475, punctul 29, precum și Hotărârea din 25 octombrie 2001, Italia/Consiliul, C-120/99, Rec., p. I-7997, punctul 44).

85 În lumina celor de mai sus, trebuie să se examineze temeinicia întrebărilor adresate de instanța de trimitere.

— Cu privire la articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92

- ⁸⁶ Instanța de trimitere apreciază că procedura de înregistrare prevăzută la articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92 nu era aplicabil denumirii „Bayerisches Bier”, deoarece această denumire nu era nici „protejată legal”, nici „consacrată prin uzanță” în sensul acestei dispoziții.
- ⁸⁷ În această privință, trebuie constatat că această apreciere a instanței face parte dintre verificările ce trebuie efectuate de autoritățile naționale competente sub controlul, după caz, al instanțelor naționale înainte ca cererea de înregistrare să fie comunicată Comisiei (a se vedea Hotărârea Carl Kühne și alții, citată anterior, punctul 60).
- ⁸⁸ Astfel, după cum s-a amintit la punctul 66 din prezenta hotărâre, a verifica dacă denumirea „Bayerisches Bier” era fie protejată legal, fie consacrată prin utilizare necesită, într-o mare măsură, cunoașterea aprofundată a unor elemente specifice statului membru interesat, elemente pe care autoritățile competente ale acestui stat sunt cele mai în măsură să le verifice.
- ⁸⁹ În acțiunea principală, pe de o parte, o astfel de verificare a fost realizată de autoritățile germane fără ca temeinicia acesteia să fi fost pusă în discuție în fața unei instanțe naționale.
- ⁹⁰ Pe de altă parte, existența celor cinci tratate bilaterale menționate la punctul 18 din prezenta hotărâre privind protecția indicației „Bayerisches Bier” coroborată cu celelalte elemente din dosar, în special anumite etichete și publicații, permitea a se concluziona în mod valabil că denumirea era protejată legal sau, cel puțin, consacrată prin utilizare. Dat fiind că aprecierea autorităților germane competente nu pare afectată de o eroare

vădită, Consiliul sau Comisia putea considera în mod întemeiat că IGP în cauză îndeplinea condițiile prevăzute la articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92 pentru a fi înregistrat potrivit procedurii simplificate.

- 91 În consecință, trebuie concluzionat că analiza condițiilor prevăzute la articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92 nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea Regulamentului nr. 1347/2001.

— Cu privire la articolul 2 alineatul (2) litera (b), la articolul 3 alineatul (1) și la articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92

- 92 Instanța de trimitere exprimă rezerve cu privire la îndeplinirea condițiilor de înregistrare a denumirii „Bayerisches Bier” prevăzute la articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 2081/92, din cauza, pe de o parte, a unei preținse inexistențe a unei legături directe între berea originară din Bavaria și o calitate specifică, notorietatea sau o altă caracteristică a acesteia care poate fi atribuită acestei origini și, pe de altă parte, a inexistenței unei legături a cazului în speță cu un caz excepțional care să justifice înregistrarea denumirii unei țări. În plus, aceasta urmărește să se stabilească dacă denumirea este, în realitate, o „denumire generică” în sensul articolului 3 alineatul (1) și a articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92.

- 93 În această privință, trebuie amintit că evaluarea condițiilor sus-menționate necesită, într-o mare măsură, cunoașterea aprofundată a unor elemente specifice statului membru interesat pe care autoritățile competente ale acestui stat sunt cele mai în măsură să le verifice, această apreciere fiind în același timp o problemă care face parte dintre verificările ce trebuie efectuate de autoritățile amintite sub controlul, după caz, al instanțelor naționale înainte ca cererea de înregistrare să fie comunicată Comisiei. Trebuie de asemenea subliniat că, în acțiunea principală, o astfel de verificare a fost realizată de autoritățile germane fără ca temeinicia acesteia să fi fost pusă în discuție în fața unei instanțe naționale.

- 94 În ceea ce privește condițiile prevăzute la articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 2081/92, trebuie remarcat de la început că din textul acestei dispoziții, precum și din economia acestui regulament rezultă că noțiunea „țară” vizează fie un stat membru, fie o țară terță. Prin urmare, întrucât Bavaria este o entitate infrastatală, nu se pune problema nici măcar în acțiunea principală dacă este vorba de „un caz excepțional” în sensul acestei dispoziții.
- 95 În raport cu legătura directă pe care o impune dispoziția amintită, trebuie menționat că înregistrarea denumirii „Bayerisches Bier” ca IGP este întemeiată, astfel cum au subliniat în fața Curții atât Consiliul, cât și Comisia, mai ales pe o astfel de legătură între reputația și originea bavareză ale berii.
- 96 O astfel de concluzie a instituțiilor comunitare nu poate fi contrazisă, astfel cum propune instanța de trimitere, precum și Bavaria și Bavaria Italia, întrucât atât Legea privind puritatea berii din 1516 („Reinheitsgebot”), cât și metoda tradițională de producere a berii prin fermentație la rece, ambele de origine bavareză, s-ar fi răspândit prima, în Germania, din 1906 și, respectiv, cealaltă, în lumea întreagă în cursul secolului al XIX-lea.
- 97 Astfel, trebuie subliniat că nici puritatea, nici metoda tradițională cu fermentație redusă nu au fundamentat în sine înregistrarea IGP „Bayerisches Bier”. După cum s-a amintit la punctul 95 din prezenta hotărâre, determinantă a fost mai curând reputația berii originare din Bavaria.
- 98 Desigur, contribuția „Reinheitsgebot” și a metodei tradiționale de brasaj cu fermentație redusă având o astfel de reputație este certă. Cu toate acestea, nu se poate susține în mod valabil că această reputație poate dispărea prin simplul fapt că „Reinheitsgebot” a început să se aplice în restul teritoriului german din 1906 sau că respectiva metodă tradițională s-a răspândit în alte țări în cursul secolului al XIX-lea. Pe de altă parte, astfel

de elemente reflectă, dimpotrivă, reputația berii bavareze care a determinat extinderea atât a Legii privind puritatea, cât și a metodei de producere a berii și, prin urmare, constituie mai curând indicii care permit justificarea faptului că există sau, cel puțin, exista o legătură directă între Bavaria și reputația berii bavareze.

99 În consecință, stabilirea unei astfel de legături directe între berea bavareză și zona sa geografică nu poate fi considerată a fi vădit inadecvată având în vedere elementele invocate de instanța de trimitere, precum și de Bavaria și de Bavaria Italia.

100 În realitate, aceste elemente au mai curând legătură cu argumentul potrivit căruia denumirea „Bayerisches Bier” ar fi o „denumire generică” în sensul articolului 3 alineatul (1) și al articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92 și, în consecință, nu ar fi trebuit să fie înregistrată. Ținând seama de considerentele care tocmai au fost menționate, este vorba de a se stabili, printre altele, dacă denumirea în cauză a devenit generică la momentul depunerii cererii de înregistrare.

101 În această privință, este necesar să se amintească faptul că, în cadrul aprecierii caracterului generic al unei denumiri, trebuie, în temeiul articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92, să se țină cont de locurile unde produsul respectiv a fost produs atât în interiorul, cât și în afara statului membru care a obținut înregistrarea denumirii în cauză, de consumul acestui produs și de modul în care este percepută această denumire de consumatori în interiorul și în afara statului membru respectiv, de existența unei legislații naționale speciale privind produsul menționat, precum și de modul în care a fost utilizată această denumire potrivit dreptului comunitar (a se vedea Hotărârea din 26 februarie 2008, Comisia/Germania, C-132/05, Rep., p. I-957, punctul 53).

102 Instanța de trimitere, precum și Bavaria și Bavaria Italia apreciază că generalizarea denumirii „Bayerisches Bier” este dovedită în special de utilizarea cuvântului

„Bayerisches” sau a traducerilor acestuia drept sinonime ale termenului „bere” în cel puțin trei state membre (Danemarca, Suedia și Finlanda), precum și drept sinonime pentru vechea metodă bavareză cu fermentație la rece în denumiri, în mărci și pe etichete ale unor societăți comerciale din lumea întreagă, inclusiv în Germania.

103 O astfel de obiecție nu poate fi admisă nici în acțiunea principală.

104 Astfel, pe de o parte, în ceea ce privește utilizarea denumirii „Bayerisches” sau a traducerilor acesteia ca sinonime pentru termenul „bere”, trebuie amintit că, în această privință, Comisia a solicitat de la statele membre informații suplimentare și că acestea au demonstrat, astfel cum se arată și în considerentul (5) al Regulamentului nr. 1347/2001, că denumirea nu a devenit generică pe teritoriul comunitar, în pofida unor indicii care sugerează că traducerea daneză a acestei denumiri devine sinonim al termenului „bere” și, prin urmare, un nume comun.

105 Pe de altă parte, în ceea ce privește prezența pe piață a unor mărci și etichete ale unor societăți comerciale care conțin cuvântul „Bayerisches” sau traduceri ale acestuia, drept sinonime ale vechii metode bavareze cu fermentație redusă, respectiva împrejurare nu permite nici să se deducă faptul că denumirea în cauză devenise generică la momentul depunerii cererii de înregistrare.

106 Pe de altă parte, înregistrarea unei IGP în temeiul Regulamentului nr. 2081/92 vizează, printre alte obiective, să se evite utilizarea abuzivă a unei denumiri de către terții care urmăresc să profite de reputația dobândită de această denumire și, astfel, să se evite dispariția sa din cauza vulgarizării prin utilizarea generală în afara fie a zonei sale geografice, fie a calității specifice, a notorietății sau a unei alte caracteristici care poate fi atribuită respectivei origini și care justifică înregistrarea.

- 107 Prin urmare, în ceea ce privește IGP, o denumire devine generică numai în cazul în care dispare legătura directă dintre, pe de o parte, zona geografică a produsului și, pe de altă parte, o calitate specifică a acestui produs, notorietatea sau o altă caracteristică a acestuia care poate fi atribuită originii respective, iar denumirea nu mai face decât să descrie un gen sau un tip de produse.
- 108 În speță, instituțiile comunitare au constatat că IGP „Bayerisches Bier” nu a devenit generică și că, în consecință, legătura directă existentă între reputația berii bavareze și zona sa geografică nu a dispărut, o astfel de constatare neputând fi considerată a fi vădit inadecvată doar datorită prezenței pe piață a unor mărci și etichete ale unor societăți comerciale care conțin cuvântul „Bayerisches” sau traduceri ale acestuia drept sinonime ale vechii metode bavareze cu fermentație redusă.
- 109 În plus, existența între 1960-1970 a mărcilor colective Bayrisch Bier și Bayrisches Bier, precum și a cinci acorduri bilaterale diferite privind protecția denumirii „Bayerisches Bier”, ca denumire geografică, demonstrează mai curând lipsa caracterului generic al acestei denumiri.
- 110 Având în vedere considerațiile precedente, trebuie să se concluzioneze că, în Regulamentul nr. 1347/2001, Consiliul a apreciat în mod întemeiat că denumirea „Bayerisches Bier” îndeplinea condițiile prevăzute la articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 2081/92 și că nu era o „denumire generică” în sensul articolului 3 alineatul (1) și al articolului 17 alineatul (2) din același regulament.

— Cu privire la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92

- 111 Instanța de trimitere urmărește să se stabilească dacă înregistrarea denumirii „Bayerisches Bier” nu ar fi trebuit refuzată în temeiul articolului 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92, din moment ce această denumire ar fi de natură să inducă în eroare consumatorul cu privire la identitatea reală a produsului, având în vedere renumele, notorietatea și durata utilizării mărcilor care conțin cuvântul „Bavaria”.
- 112 În această privință, rezultă din considerentul (3) al Regulamentului nr. 1347/2001 că, ținând seama de faptele și de informațiile disponibile, Consiliul a considerat că înregistrarea denumirii «Bayerisches Bier» nu era de natură să înșele consumatorul în eroare în ceea ce privește identitatea reală a produsului și că, din acest motiv, indicația geografică sus-menționată și marca Bavaria nu se află în situația menționată la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92.
- 113 Pe de altă parte, constatarea Consiliului pare să fie în mod vădit inadecvată, iar, pe de altă parte, nici instanța de trimitere, nici Bavaria și Bavaria Italia nu au invocat vreun argument care să pună la îndoială o astfel de constatare.
- 114 În aceste condiții, trebuie să se constate că în Regulamentul nr. 1347/2001 Consiliul a apreciat în mod întemeiat că denumirea „Bayerisches Bier” nu făcea obiectul unei situații menționate la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92.
- 115 În consecință, trebuie să se concluzioneze că analiza primei întrebări adresate de instanța de trimitere nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea Regulamentului nr. 1347/2001.

Cu privire la a doua întrebare

- 116 Prin intermediul acestei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă faptul că articolul 1 din Regulamentul nr. 1347/2001 a înregistrat denumirea „Bayerisches Bier” ca IGP și că în considerentul (3) se constată că respectiva IGP și marca Bavaria nu se află în situația menționată la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92 are vreun efect asupra validității și asupra posibilității de utilizare a mărcilor anterioare ale terților care cuprind cuvântul „Bavaria”.
- 117 În această privință, trebuie subliniat că articolul 14 din Regulamentul nr. 2081/92 reglementează în special relațiile dintre denumirile înregistrate în temeiul acestui regulament și mărci, stabilind, în funcție de diferitele situații menționate, norme de conflict cu domeniu de aplicare, cu efecte și cu destinatar diferiți.
- 118 Astfel, pe de o parte, una dintre situațiile prevăzute la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92 este conflictul dintre o DOP sau o IGP și o marcă anterioară în cazul în care înregistrarea denumirii în cauză ar fi de natură să inducă în eroare consumatorul cu privire la identitatea reală a produsului având în vedere renumele, notorietatea și durata utilizării mărcii. Efectul prevăzut în ipoteza unui astfel de conflict este refuzul înregistrării denumirilor. Așadar, este vorba despre o normă care presupune o analiză anterior înregistrării DOP sau IGP și care este destinată în principal instituțiilor comunitare.
- 119 Pe de o parte, la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92 se prevede situația conflictului dintre o DOP sau o IGP înregistrată și o marcă anterioară în cazul în care utilizarea acesteia din urmă corespunde uneia dintre situațiile prevăzute la articolul 13 din Regulamentul nr. 2081/92, iar marca a fost înregistrată cu bună-credință înainte de data depunerii cererii de înregistrare a DOP sau a IGP. Efectul prevăzut în această ipoteză este continuarea utilizării în pofida înregistrării denumirii, dacă nu există motive temeinice de anulare sau de revocare a mărcii prevăzute la articolul 3 alineatul (1) literele (c) și (g) și, respectiv, la articolul 12 alineatul (2) litera (b) din Prima directivă 89/104. Este vorba, așadar, despre o normă care presupune o analiză

ulterioară înregistrării și care este destinată în principal autorităților administrative și instanțelor chemate să facă aplicarea dispozițiilor în cauză.

- 120 Analiza întemeiată pe articolul 14 alineatul (3) din regulamentul amintit se circumscrie posibilității unei eventuale erori a consumatorului cu privire la identitatea reală a produsului din cauza înregistrării denumirii în cauză, pe baza unei examinări a denumirii care trebuie înregistrată și marca anterioară, având în vedere renumele, notorietatea și durata utilizării acesteia din urmă.
- 121 În schimb, analiza întemeiată pe articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92 presupune să se verifice mai întâi dacă utilizarea mărcii corespunde uneia dintre situațiile prevăzute la articolul 13 din acest regulament, dacă marca a fost înregistrată cu bună-credință înainte de data depunerii cererii de înregistrare a denumirii și, în final, după caz, dacă nu există motive temeinice de anulare sau de revocare a mărcii prevăzute la articolul 3 alineatul (1) literele (c) și (g) și, respectiv, la articolul 12 alineatul (2) litera (b) din Prima directivă 89/104.
- 122 Această din urmă analiză impune, așadar, examinarea faptelor și a dreptului național, comunitar sau internațional, pe care doar instanța națională este competentă să o efectueze, după caz, prin intermediul unei trimeri preliminare prevăzute la articolul 234 CE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 martie 1999, Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, C-87/97, Rec., p. I-1301, punctele 28, 35, 36, 42 și 43).
- 123 Rezultă că alineatele (2) și (3) ale articolului 14 din Regulamentul nr. 2081/92 au fiecare obiective și funcții distincte și sunt supuse unor condiții diferite. Astfel, împrejurarea că articolul 1 din Regulamentul nr. 1347/2001 a înregistrat denumirea „Bayerisches Bier” ca IGP și că în considerentul (3) se constată că respectiva IGP și marca Bavaria nu se află în situația menționată la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92 nu poate avea vreun efect asupra analizării condițiilor pentru a permite coexistența respectivei mărci cu IGP menționată, astfel cum se prevede la articolul 14 alineatul (2) din regulament.

124 În particular, lipsa unui risc de confuzie în percepția consumatorului în sensul articolului 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92 între denumirea în cauză și marcă anterioară nu exclude posibilitatea ca utilizarea acesteia din urmă să facă obiectul unuia dintre cazurile prevăzute la articolul 13 alineatul (1) din regulamentul menționat sau chiar să existe motive temeinice de anulare sau de revocare a mărcii respective prevăzute la articolul 3 alineatul (1) literele (c) și (g) și, respectiv, la articolul 12 alineatul (2) litera (b) din Prima directivă 89/104. În plus, lipsa menționată a riscului de confuzie nu scutește nici de obligația de a verifica dacă marca în cauză a fost înregistrată cu bună-credință înainte de data depunerii cererii de înregistrare a DOP sau a IGP.

125 Având în vedere considerațiile precedente, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că Regulamentul nr. 1347/2001 trebuie interpretat în sensul că nu afectează validitatea și posibilitatea de utilizare, corespunzătoare uneia dintre situațiile prevăzute la articolul 13 din Regulamentul nr. 2081/92, a mărcilor anterioare ale terților care cuprind cuvântul „Bavaria” înregistrate cu bună-credință înainte de data depunerii cererii de înregistrare ca IGP a „Bayerisches Bier”, cu condiția să nu existe motive temeinice de anulare sau de revocare a acestor mărci prevăzute la articolul 3 alineatul (1) literele (c) și (g) și, respectiv, la articolul 12 alineatul (2) litera (b) din Prima directivă 89/104.

Cu privire la cheltuielile de judecată

126 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

- 1) **Analiza primei întrebări adresate de instanța de trimitere nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea Regulamentului (CE) nr. 1347/2001 al Consiliului din 28 iunie 2001 de completare a anexei la Regulamentul (CE) nr. 1107/96 al Comisiei privind înregistrarea indicațiilor geografice și a denumirilor de origine în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 17 din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului.**
- 2) **Regulamentul nr. 1347/2001 trebuie interpretat în sensul că nu afectează validitatea și posibilitatea de utilizare, corespunzătoare uneia dintre situațiile prevăzute la articolul 13 din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului din 14 iulie 1992 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare, a mărcilor anterioare ale terților care cuprind cuvântul „Bavaria” înregistrate cu bună-credință înainte de data depunerii cererii de înregistrare a indicației geografice protejate „Bayerisches Bier”, cu condiția să nu existe motive temeinice de anulare sau de revocare a acestor mărci prevăzute la articolul 3 alineatul (1) literele (c) și (g) și, respectiv, la articolul 12 alineatul (2) litera (b) din Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre privind mărcile.**

Semnături